

[Thorndahl]

Vi skal i denne runde behandle fire lovforslag og et forslag til folketingsbeslutning om byfornyelse. Beslutningsforslaget er stillet af venstre og de konservative, efter mit skøn væsentligst for at stoppe den interne kritik i de to partier og ikke mindst vel fra Håndværksrådets side, der blev rejst af de to partiers håndtering af regeringens byfornyelseslovgivning.

Det er naturligt politisk legitimt at konstruere en sådan politisk lynafleder, men det indebærer på den anden side, at jeg ikke føler det særlig påkrævet, at jeg går ind i en debat om venstres og de konservatives beslutningsforslag – uden at det i øvrigt skal opfattes som en uvenlighed over for de to partier.

Inden jeg gør nogle enkelte, mere direkte bemærkninger om de fire regeringsforslag, vil jeg godt knytte nogle mere generelle og principielle bemærkninger til regeringens og de fire partiers boligpolitiske udspil.

De ni forslag, som vi behandler her i dag, har regeringen – det må vi da gå ud fra – prioriteret som de vigtigste i denne samling. Det er de forslag, vi behandler først, det er de forslag, der skal gennemføres først. Boligministeren siger i sin fremsættelsestale, at disse ni forslag skal være med til at lindre den værste byggekriser, vi har oplevet i mange år, og boligministeren slutter sin fremsættelsestale med at understrege: »Hvorom alting er: byggeriet står i en af sine hidtil alvorligste kriser. Jeg skal derfor anmode folketingets medlemmer om at behandle denne lovbuket, der skal afhjælpe byggekrisen, lige så hurtigt og lige så beslutsomt, som tinget plejer at behandle krisebuketter.«

Jeg må give boligministeren helt ret i, at vi kan konstatere, at vi har den værste byggekriser, vi har haft endog i særdeles mange år. Hvordan har ministeren så begrundet denne den værste byggekriser? Jo, ministeren siger, at byggekrisen i alt væsentligt skyldes det almindelige tilbageslag i økonomien og den høje rente. Nu vel, disse to faktorer er altså baggrunden for, at regeringen ønsker, at folketinget som det første i den nye samling og i et meget hurtigt tempo gennemfører en boligpolitisk krisebuket.

Hvis vi nu for eksperimentets skyld – og jeg skal understrege, at det alene er en teoretisk betragtning – forestillede os, at vi havde en kvalificeret regering, der ledede landet på

en sagligt forsvarlig måde, så var det naturligvis også helt givet, at regeringen for længst ville have grebet ind, hvis byggekrisen med de begrundelser, der er givet, var opstået før sommerferien. Sådan må det jo logisk være. Hvis en kvalificeret regering derfor havde brugt den argumentation, som vi her er blevet præsenteret for, ja, så måtte boligkrisebuketten alene logisk tilskrives en dramatisk udvikling af det økonomiske tilbageslag og en vældig renteforhøjelse i de fire sommer måneder, vi lige har gennemløbet.

Men er der sket et stort tilbageslag i økonomien og en voldsom stigning i renten i juni måned, hr. boligminister? Nej. Er der sket et voldsomt tilbageslag i økonomien i juli måned og en høj rentestigning, hr. minister? Nej. Er det sket i august måned? Nej. Er det sket i september måned, da? Nej. Det vil sige – det må det logiske ræsonnement føre frem til – at det almindelige økonomiske tilbageslag og den høje rente altså ikke er opstået i sommermånederne, men er, som vi ved, af langt ældre dato.

Hvad er så den logiske konsekvens af denne konstatering? Ja, det må være den enkle, at vi ikke har en kvalificeret regering. Byggekrisen – sådan som vi i hvert fald ser det – er blot en logisk konsekvens af den førte socialdemokratiske politik, som vi har levet med i det sidste par år, og der er i og for sig da efter min bedste overbevisning intet overraskende i byggekrisens udvikling og forløb. Den har da udviklet sig, så vidt jeg kan vurdere, præcis som byggebranchen og en række økonomer har beskrevet det, og hvis regeringen reelt ville have gjort noget for byggebranchen, både for virksomhederne og for de beskæftigede i branchen, havde man gjort det for længst. Så skal jeg selvfølgelig tage det forbehold, når jeg nu sagde ni forslag, at jeg er enig i, at det niende, saneringsforslaget, er der en logisk begrundelse for. Det er en konsekvens af den beslutning, som et mindretal af folketingets medlemmer tog. Mine principielle bemærkninger handler altså også logisk kun om de otte af de ni forslag.

Så kan man spørge sig selv: men vil det hjælpe på byggebranchen, det, regeringen nu foreslår, vil det hjælpe på beskæftigelsen? Ja, regeringen hævder, at det vil give ca. 18.000 flere beskæftigede. Håndværksrådet siger vist 10.000, venstre siger 9.000, og jeg for mit